

РЕШЕНИЕ

№ 3382

гр. Пловдив, 20.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на пети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Катя Р. Боева

при участието на секретаря Елена Ат. Неделчева
като разгледа докладваното от Катя Р. Боева Гражданско дело № 20225330105309 по описа за 2022 година

Съдът е сезиран с искова молба от Й. К. А., ЕГН *****, против „ЕОС Матрикс“ ЕООД, ЕИК 131001375, с която е предявен отрицателен установителен иск по чл. 439 ГПК, че ищецът не дължи на ответника следните суми: 844,16 лева – главница по договор за кредит от 11.02.2010 г., сумата от 695,86 лева – законна лихва върху главницата за периода 20.02.2014 г. – 05.04.2022 г. и сумата от 25 лева – разноси по ч. гр. д. № 2746/2014 г. по описа на Районен съд Пловдив, за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК № 1844/21.02.2014 г. и изпълнителен лист от 07.07.2014 г. по ч. гр. д. № 2746/2014 г. по описа на Районен съд Пловдив, въз основа на който е образувано изп. дело № ** г. по описа на **, с район на действие – Окръжен съд Пловдив.

В исковата молба се излагат съображения, че на 11.04.2022 г. ищецът получил съобщение за образувано изп. дело № ** г. по описа на ** с район на действие – Окръжен съд Пловдив въз основа на Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК № 1844/21.02.2014 г. и изпълнителен лист от 07.07.2014 г. по ч. гр. д. № 2746/2014 г. по описа на Районен съд Пловдив. По образуваното изпълнително дело се претендираше, че ищецът

дължи на ответника следните суми: 844,16 лева – главница по договор за кредит от 11.02.2010 г., сумата от 695,86 лева – законна лихва върху главницата за периода 20.02.2014 г. – 05.04.2022 г. и сумата от 25 лева – разноси по ч. гр. д. № 2746/2014 г. по описа на Районен съд Пловдив, както и разноските в изпълнителното производство. Навеждат се доводи, че е изминал срок от седем години от издаване на изпълнителния лист, въз основа на който е образувано изпълнителното дело, като до този момент ответникът не е предприел действия по изпълнение на вземането. Предвид изложеното, всички вземания на ищеца към ответника били погасени по давност.

Поради изложеното предявява исковата претенция. Претендира разноси.

С Определение № 4461/26.04.2022 г., постановено по делото, депозираната искова молба е върната, а производство по делото е прекратено, в частта, с която се претендира да бъде признато за установено в отношенията между страните, че ищецът не дължи на ответника сумата в размер на 501,88 лева – такса по тарифа по ЗЧСИ във връзка с образувано изп. дело № ** г. по описа на **, с район на действие – Окръжен съд Пловдив.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на искова молба от ответника „ЕОС Матрикс“ ЕООД. В същия се излагат съображения, че въз основа на издадения изпълнителен лист от 07.07.2014 г. първоначално е образувано изп. дело № ** г. по описа на **, което е прехвърлено при ** под № ** г., прекратено поради настъпила перемпция и образувано отново по изп. дело № ** г. по описа на **. Излагат се доводи, че след образуване на изпълнителното дело са извършени изпълнителни действия прекъсващи давността с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и депозирането на молби за образуване на изпълнителното дело. Отделно от изложеното, страните подписали споразумение, с което ищецът се отказвал от последиците на по чл. 110 ЗЗД и чл. 111 ЗЗД, настъпили до 04.01.2021 г. Следвало да бъде съобразено и спирането на давностните срокове по Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13.05.2020 г. и за преодоляване на последиците от същото. Предвид изложеното се възразява, че изпълняемото право не е погасено по давност. При условията на евентуалност, се възразява, че погасяването по давност не води до погасяване на вземането, а на правото

на принудително изпълнение.

Поради изложеното моли предявения иск да бъде отхвърлен. Претендира разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства и доказателствени средства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл.235, ал.2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

С предявяването на иска по чл. 439 ГПК длъжникът оспорва изпълнението, като съгласно чл. 439, ал. 2 ГПК искът може да се основава само на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Искът по своя предмет е отрицателен установителен и има за цел за отрече съществуването на изпълняемо право. В това производство ищецът може да навежда всички правопогасяващи, правоотлагащи, правопрекратяващи възражения, основани на факти, непреклюдирани в производството по издаване на изпълнителното основание. Претенцията на длъжника следва да се основава на ново твърдение за настъпил факт, а не на липса на такъв, доколкото основанието на ответника вече е било доказано и удостоверено с изпълнителното основание.

В производството по издаване на заповед за изпълнение, законодателят е предвидил редица средства за защита на длъжника. Така, съгласно чл. 414, ал. 1 ГПК длъжникът може да възрази срещу заповедта за изпълнение, от което следва правото на кредитора съгласно чл.415 ГПК да предяви иск за установяване на вземането си. Когато обаче възражение не е подадено, липсва и необходимост от предявяване на иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, заповедта за изпълнение влиза в законна сила – арг. чл.416 ГПК. Изпълнителният лист се издава въз основа на влязлата в сила заповед за изпълнение и следователно изпълнителното основание се ползва със стабилитет. Затова неподаването на възражение по чл.414, ал.1 ГПК, оттеглянето му или влизане в сила на съдебното решение по иска с правно основание чл.422, ал.1 ГПК имат за последица създаване на стабилитет на заповедта за изпълнение.

От събраните по делото писмени доказателства се установява, че процесните вземания произтичат от правоотношение по предоставяне на

договор за потребителски кредит от 11.02.2010 г., и законна лихва от 20.02.2014 г. Предвид изложеното за вземането за главница релевантен е петгодишен период от време съгласно чл. 110 ЗЗД.

Видно от приобщената справка от деловодната програма на Районен съд Пловдив /л.57/, за събиране на процесните вземания е депозирано заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, въз основа на което е образувано ч. гр. д. № 2746/2014 г. по описа на Районен съд Пловдив, по което е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК № 1844/21.02.2014 г. Същата е връчена на длъжника по реда на чл. 47, ал.5 ГПК на 29.05.2014 г., респ. заповедта е влязла в законна сила на 13.06.2014 г. съобразно разпоредбата на чл. 414, ал.2 ГПК /ред. ДВ бр. 59/20.07.2007 г./. Въз основа на влязлата в сила заповед за изпълнение е издаден изпълнителен лист от 07.07.2014 г., с който е разпоредено ищецът да заплати на ответника сумата в размер на 844,16 лева, представляваща неизплатена главница по Договор за отпускане на потребителски паричен заем от 11.02.2010 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 20.02.2014 г. до изплащане на вземането, както и деловодни разноси, включващи сумата от 25 лева, внесена държавна такса. В тази връзка следва да се посочи, че с влизането в сила на Заповедта за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, давността за вземането по договора за кредит е прекъсната /така Решение № 37 от 24.02.2021 г. по гр. д. № 1747 / 2020 г. на Върховен касационен съд, 4-то гр. отделение/.

По молба на ответника от 11.07.2018 г. /л.123/, с Разпореждане от 11.07.2018 г. /л.129/ е образувано изп. дело № ** г. на **, рег. № **, с район на действие – Окръжен съд Пловдив, за принудително събиране на сумите, обективирани в изпълнителен лист от 07.07.2014 г. /л.124/. С депозираната молба е поискано насрочване на опис на движими вещи и запор на суми по банковите сметки на ищеца.

С молба от 29.09.2020 г. ответникът е поискал по изпълнителното дело да се извърши справка ГД ГРАО за регистриран постоянен и настоящ адрес на ищеца /л.139/.

С молба от 23.02.2022 г. ответникът е поискал прекратяване на изпълнителното производство на основание чл. 433, ал.1, т.2 ГПК и връщане на оригинала на изпълнителния лист /л.142/. Предвид направеното искане с

Постановление № 487/24.02.2022 г. е прекратено изп. дело № ** г. на **, рег. № **, с район на действие – Окръжен съд Пловдив.

По молба на ответника от 25.02.2022 г. /л.61/, с Разпореждане от 25.02.2022 г. /л.84/ е образувано изп. дело № ** г. на **, рег. № **, с район на действие – Окръжен съд Пловдив, за принудително събиране на сумите, обективирани в изпълнителен лист от 07.07.2014 г. /л.62/. С депозираната молба е поискано да се извършват справки в Регистъра на банковите сметки и сейфове, като при наличие на такива, да се наложи заповед, да се извърши справка в ТД на НАП за наличие на трудови договори, като ако се установят, да се наложи заповед на трудовото възнаграждение и да се образува изпълнително дело.

Със Заповедно съобщение от 22.03.2022 г. е наложен заповед на трудовото възнаграждение на ищеца при неговия работодател - “** /л.102/.

По делото е представено и Споразумение за разсрочване на парично задължение от 04.01.2021 г., сключено между страните /л. 35-36/. По силата на същото ищецът е признал, че има задължение към ответника, което към 15.12.2020 г. възлиза на сумата в размер на 1773,90 лева. Същото произтича от договор за кредит от 01.02.2010 г., сключен между ищеца и “Уникредит Кънсумър Файненсиг” ЕАД, вземанията по който са прехвърлени на ответника с договор за цесия от 29.09.2011 г. и за което е образувано изп. дело ** г. по описа на **, с район на действие Районен съд Пловдив. Съобразно чл. 4 от договора, с подписване на посоченото споразумение, длъжникът на основание чл. 113 ЗЗД упражнява правото си на отказ от последиците по чл. 110 и чл. 111, настъпили до датата на подписване на споразумението.

С оглед наведените от ищеца твърдения и оспорвания, спорът по делото се концентрира около това погасени ли са по давност процесните суми в рамките на висящия изпълнителен процес за тяхното събиране. За да се отговори на спорния въпрос, следва да се съобразят задължителните указания, дадени с ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС. С цитираното тълкувателно решение се прие, че указанията, дадени с ППВС № 3/1980 г. следва да се считат за изгубили сила, предвид новите обществени реалности и промените в процесуалната уредба. По задължителен начин се уреди правилото, че в изпълнителния процес

давността не спира, защото кредиторът може да избере дали да „действа” (да иска нови изпълнителни способности, защото все още не е удовлетворен), или да „не действа” (да не иска нови изпълнителни способности). Относно прекъсването на давността се прие, че при изпълнителния процес давността се прекъсва многократно - с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Искането от вискателя да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие по принудително изпълнение. За разлика от изпълнителното дело, ищецът няма нужда да поддържа висящността на исковия процес, но трябва да поддържа със свои действия висящността на изпълнителния процес като внася съответните такси и разноси за извършването на изпълнителните действия, изграждащи посочения от него изпълнителен способ (извършване на опис и оценка, предаване на описаното имущество на пазач, отваряне на помещения и изнасяне на вещите на длъжника и др.), както и като иска повтаряне на неуспешните изпълнителни действия и прилагането на нови изпълнителни способности. Прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя и/или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от вискателя съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ): насочването на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т.н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др.

Следва да се изтъкне и принципното разбиране, че искането на кредитора за прилагане на определен изпълнителен способ само по себе си е

достатъчно за прекъсване на давността, независимо дали действия по реализирането му са предприети от ЧСИ (в този смисъл - решение № 32 от 09.01.2017 г. по гр. д. № 24/2017 г. на VI състав на Окръжен съд – Пловдив, решение № 423 от 27.03.2018 г. по в. гр. д. № 647/2018 г. на IX състав на Окръжен съд – Пловдив, решение № 1034 от 31.07.2017 г. по гр. д. № 1148/2017 г. на VIII състав на Окръжен съд – Пловдив, решение № 1565 от 07.12.2017 г. по гр. д. № 2461/2017 г. на VII състав на Окръжен съд – Пловдив, решение № 514 от 16.04.2018 г. по в. гр. д. № 387/2018 г. на XIV състав на Окръжен съд – Пловдив). В цитираната практика по безпротиворечив начин се приема, че за нуждите на преценката дали изпълнителното производство е прекратено на основание чл. 433, ал.1, т.8 ГПК и дали вземането на кредитора е погасено по давност е без значение дали искането от вискателя за предприемане на определен изпълнителен способ е последвано от извършването на валидни изпълнителни действия, както и дали те са били успешни. От значение е кредиторската пасивност, респективно активност. В случай на процесуална активност на кредитора, ако той е поддържал висиящността на изпълнителния процес с регулярни искания за прилагане на нови изпълнителни способности, той не следва да бъде санкциониран с прекратяване на производството и с обявяване на вземането му за погасено по давност, поради евентуално бездействие на съдебния изпълнител или безуспешност на посочения изпълнителен способ.

От материалите по изпълнително дело № ** г. по описа на **. се установява, че с молба от 11.07.2018 г. е образувано изпълнителното дело, като е поискано насрочване на опис на движими вещи и налагане на запор върху банкови сметки. Както бе посочено, съобразно задължителните постановки на Тълкувателно дело 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, искането от вискателя да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността. Респ. с депозираната молба от 11.07.2018 г. е прекъснат петгодишният давностен срок, поради което и от този момент е започнал да се отброява нов давностен срок, който изтича на 11.07.2023 г. Изложеното обуславя, че към датата на приключване на съдебното дирене в настоящата съдебната инстанция, вземането на ответника към ищеца не е погасено по давност. В тази насока следва да се отбележи, че и след 11.07.2018 г. са предприемани други действия по изпълнението, които отново са прекъснали давността. С оглед изложеното и представеното Споразумение за разсрочване

на парично задължение от 04.01.2021 г., сключено между страните, е недействително в частта, с която ищецът се е отказал от давността, доколкото съобразно нормата на чл. 113 ЗЗД отказ от давност е допустим, единствено ако същата е изтекла.

За пълнота на изложението следва да се посочи, че дори към датата на приключване на съдебното дирене пред настоящата съдебна инстанция давността да беше изтекла, то тогава предявената исковата претенция отново би била неоснователна. В тази хипотеза Споразумение за разсрочване на парично задължение от 04.01.2021 г., сключено между страните не би било недействително в частта, с която ответникът се е отказал от давността. Според чл. 113 ЗЗД валиден отказ от субективното право на погасителна давност може да се направи само след изтичането ѝ, като отказът е винаги съзнавано волеизявление. Той може да бъде изричен и мълчалив, но от съдържанието му трябва да може по несъмнен начин да се направи извод, че длъжникът не желае да се ползва от последиците на погасителната давност било относно цялото парично задължение, било само за част от него. По тези причини не може да има валиден отказ от погасителна давност при неиндивидуализирани по размер чрез тяхната стойност парични задължения. Това е така, защото без такава определеност не може да има валидно изразена воля за самото съдържание на задължението, за което е изтекла погасителната давност /така Решение № 186 от 19.06.2013 г. по гр. д. № 927/2012 г. на ВКС, 4 ГО/. В случая, в депозираното споразумение е индивидуализиран правопораждащият юридически факт на вземането, а именно: договор за кредит от 01.02.2010 г., сключен между ищеца и “Уникредит Кънсюмър Файненсиг” ЕАД, вземанията по който са прехвърлени на ответника с договор за цесия от 29.09.2011 г., размерът на цялото вземане, както и че събиране на вземаното е образувано изп. дело **** г. по описа на **. Предвид изложеното, ако се приеме, че давността е започнала да тече от датата на влизане на заповедта за изпълнение, но не е била прекъсната, то с посоченото споразумение от 04.01.2021 г., ищецът е направил валиден отказ от давност и вземането се явява дължимо.

Предвид всичко изложено, настоящият съдебен състав намира, че така предявената искова претенция следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора, правно на разноски на основание чл. 78, ал.3

ГПК има ответникът. Такива обаче не се претендират от ответника, като не се и представят доказателства за извършване на разноси.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения иск с правно основание чл. 439, ал.1 ГПК на Й. К. А., ЕГН *****, против „ЕОС Матрикс“ ЕООД, ЕИК 131001375, за признаване за установено в отношенията между страните, че ищецът не дължи на ответника следните суми: 844,16 лева – главница по договор за кредит от 11.02.2010 г., сумата от 695,86 лева – законна лихва върху главницата за периода 20.02.2014 г. – 05.04.2022 г. и сумата от 25 лева – разноси по ч. гр. д. № 2746/2014 г. по описа на Районен съд Пловдив, за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК № 1844/21.02.2014 г. и изпълнителен лист от 07.07.2014 г. по ч. гр. д. № 2746/2014 г. по описа на Районен съд Пловдив, въз основа на който е образувано изп. дело № ** г. по описа на ***, с район на действие – Окръжен съд Пловдив.

Решението може да бъде обжалвано от страните в двуседмичен срок считано от съобщаването му с въззивна жалба пред Окръжен съд Пловдив.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____